ద్రోహవృక్షం

255

డా॥ వి. చంద్రశేఖరరావు

అడవిలోని మొట్టమొదటి తురాయి మొగ్గ కళ్ళు విప్పింది.

మూడురోజులుగా ఎదురు చూస్తున్నాను.

అది విచ్చుకునే గొప్ప దృశ్యం కోసం.

అడవికి మిగిలిన చివరి ఆశ ఈ తురాయి చెట్టే.

మోదుగ చెట్లున్నాయిగానీ వాటికి తొందరెక్కువ.

అట్లా ఎర్రగా మిలమిలలాడి మనం గమనించే లోపలే, మొండిగా, నగ్నంగా మారిపోతాయి.

మొదటి మొగ్గ కళ్ళు విప్పింది.

ఇక గొప్ప సంగీత సభ.

అన్నివైపుల నుండి కమ్ముకొస్తూ, ఏ గద్దరో ఎర్రని పాటల్ని అట్లా వెదజల్లుకుంటూ వెళుతున్నట్లు.

అడవి ఇప్పుడు నిప్పుకోడి.

నిజానికి అడవిలోకి వెళ్ళవద్దని మిత్రుల సలహా. చర్చల కల ముగిసి, మళ్ళీ అడవిలోని పొదలకు తుపాకులు మొలుస్తున్నాయని హెచ్చరికలిచ్చారు. అయినా తురాయి మొగ్గలు కళ్ళు విప్పే, ఫ్లూటు, తబలా, వయొలెనుల రాగాలని విరజిమ్మే, ఎర్రని నవంబరు నెల కోసం ఎన్నో రోజుల నుంచి ఎదురుచూస్తున్నాను. వారంరోజులుగా రంగుల సంచిని, కాన్వాస్‌ని మోసుకుని తిరుగుతున్నాను. ఎర్రని తురాయి మొగ్గల్ని రంగుల్లోకి అనువదించే అవకాశం ఇప్పటికి దొరికింది.

రెండు పాయల నది, ఎత్తుగా పెరిగిన గడ్డి, రవ్వగాలి మోత. నది ఒక పాయను ఆనుకొని ఎత్తయిన కొండ వృద్ధమునిలా. నదిలో

ఈత కొట్టే (పశువులు కాసే) కుర్రవాళ్ళ అరుపులు వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. పచ్చిక నుంచో, నీటి నుంచో ఎగిసివచ్చే వింత పరిమళం. అడవి వాసన, పిల్లల అరుపులు, తురాయి పువ్వుల సౌందర్యంతో పాటు, ఆసక్తి గొలిపే మరో దృశ్యం- వందగజాల దూరంలో ఎత్తయిన రాతిపై కూర్చొన్న నడికారు మనిషి. పొడవాటి గాలాన్ని నదిలోకి వేసి (అది చేపల్ని పట్టడానికి కాకుండా, నదితోటి సంభాషించడానికన్నట్లు) నదివైపే చూస్తూ (ఉదయం నుంచీ అట్లాగే చూస్తున్నాడు). తురాయి మొగ్గల్ని చూస్తూ అడవంతా పిచ్చివాడిలా తిరుగుతున్న నాకు, ఈ నడికారు మనిషి రూపం ఏ మూల కెళ్ళినా వెంటాడుతుంది. నిన్న సాయంకాలం పెద్దవాన. అడవినంతా తడిపివేసింది. సన్నటి మబ్బు (నల్లటిది) ఆకాశం పై నుంచి వేలాడుతుంది. కొండల వైపు ఉరుములు. గాలితో అటూఇటూ ఊగిసలాడుతూ మెరుపులు.

అనువైన చెట్టు కింద, నా రంగుల సామాన్లు దించుకొని, క్రమంగా ఒక మూడ్‌లోకి వెళ్ళే ప్రయత్నం. నడికారు మనిషి రూపం నిరంతర దృశ్యంలా కనిపిస్తూనే ఉంది. ఒక్క చేప కూడా పడినట్లు లేదు. గాలం పైకి లాగి రెండుమూడు వానపాముల్ని గుచ్చి మళ్ళీ నీళ్ళలోకి వేశాడు. ఎన్నిసార్లు గాలాన్ని పైకి లాగినా, అది ఖాళీగానే ఉంటుంది. (చేపలకట్లా తిండి వేయడానికే అతను అక్కడ కూర్చు న్నట్లుగా ఉంది.) మధ్యలో ఒకసారి నావైపు తిరిగి పలకరింపుగా నవ్వాడు. అతని ముఖం ఎక్కడో చూసినట్లుగా ఉంది. సన్నగా, పొడవుగా వయసు ఎంత ఉంటుందో చెప్పలేనట్లుగా ఉంది అతని ముఖం. నెరసిన జుట్టుకు గోరింట పూసి నట్లుగా ఉంది. ఎర్రగా, భయం గొలిపేలా ఉంది జుట్టు. అతనట్లా నది వైపుకు, నది అవతల నుండి కొండవైపుకు చూస్తూనే ఉన్నాడు. గాలిలోని పరిమళాలు, పిల్ల వాళ్ళ శబ్దాలు వినిపిస్తూనే ఉన్నాయి. నడికారు మనిషి యోగముద్ర కొనసాగుతూనే ఉంది. అడవి పక్కన ఊరులోంచి, లౌడ్ స్పీకరు

లోంచి ప్రకటనలేవో వినిపిస్తున్నాయి. ఊళ్ళో సాయంకాలం జరగ బోయే సభ గురించి, మొరటుగా, పెద్దగా, తుపాకి పేలిన చప్పుడులా వినిపిస్తున్నాయి ఆ ప్రకటనలు. రిజర్వేషన్లు, వర్గీకరణ, సభ, నిరసన, దళిత నాయకులు, పదాలన్నీ కలిసిపోయి, ఒక్కసారిగా పేలిన తూటా శబ్దాల్లా వినిపిస్తున్నాయి. ఆ శబ్దాలకు నడికారు మనిషి ఏకాంతముద్ర చెదిరినట్లుగా ఉంది. విసుగ్గా లేచి, నిలబడి గాలాన్ని బయటకు లాగి, దారాన్ని కర్రకు చుట్టి, ఏదో గుర్తుకొచ్చినవాడిలా లేచి నిల్చు న్నాడు. మొదటిసారిగా ఆ ప్రదేశాన్ని చూస్తున్నట్లుగా, నాలుగువైపుల పరికించి చూశాడు. ఎత్తయిన కొండవైపు సాలోచనగా చూశాడు. నదివైపు, పిల్లల అరుపులు వస్తున్న వైపు, చివరిగా నావైపు, ఆసక్తితో నావైపు చాలాసేపు చూశాడు. లేచి తూర్పు దిశగా నడక మొదలుపెట్టి, హఠాత్తుగా, ఏదో గుర్తుకొచ్చినట్లు నావైపు నడిచాడు.

ఎర్రటి గుండ్రటి ముఖం అతనిది. పొడవాటి మీసం. జుట్టు మాత్రం ఎర్రటి రంగులో ప్రత్యేకంగా ఉంది. కళ్ళు మిలమిల లాడుతూ మత్తుగా, నవ్వుతున్నట్లుగా ఉన్నాయి.

"నన్ను ఇదివరకెప్పుడైనా చూశావా?" అన్నాడు ఏ ఉపోద్ఘాతం లేకుండా.

"అద్భుతంగా ఉన్నాయి కదూ!" అన్నాడు చెట్టుపైనున్న పూల వైపు, నా కాన్వాస్ పైనున్న పూలవైపు మార్చిమార్చి చూస్తూ.

"జూడాస్ ట్రీ అంటే తెలుసా నీకు?" అన్నాడు నావైపు సూటి గా చూస్తూ.

"నేనో స్కూలు టీచర్ని. ఇరవైయేళ్ళుగా ఇక్కడే ఉంటున్నాను. ప్రాజెక్టు వాళ్ళు పెట్టిన స్కూలు. ఇప్పుడందులో దళితవాడల్లోని పిల్లలే చదువుతున్నారు. ఒకళ్ళిద్దరు చెంచుల పిల్లలు," అన్నాడు స్వగతంలో లాగా.

"నువ్వింత శ్రమపడి బొమ్మ వేస్తున్న ఈ తురాయి చెట్టును జూడాస్ ట్రీ అని కూడా అంటారు. ఈ చెట్టుకో చరిత్ర ఉంది."

"బైబిలు, న్యూ టెస్ట్‌మెంటు, జీసస్ క్రైస్టు గురించి వినే ఉంటావు. క్రైస్టును శిలువ వెయ్యడానికి పట్టి ఇచ్చిన శిష్యుడు పేరు జూడా. క్రైస్టును పట్టి ఇచ్చినాక పశ్చాత్తాపపడి 'పవిత్ర రక్తాన్ని మోసం చేసిన పాపిని' అంటూ ఆవేదనపడి, ఊరి బయటనున్న ఒంటరి చెట్టుకు ఉరి వేసుకున్నాడు. మరుసటిరోజు చెట్టు మొత్తం వెలిగి పోయి, దాని కొమ్మల నిండా ఎర్రటి పూలు (జూడా జుట్టు ఎర్రగా వెలిగిపోతుంటుంది) పూశాయి. ఆ చెట్టే ఇది" అని క్షణంసేపు ఆగి, "ఈ రంగు పూలను చూసి మోసపోకు. దీని అందాలను చూసి మోహ పడకు. ఇది నమ్మకద్రోహం నుంచి పుట్టిన అందం" అని "నా జుట్టు చూశావా? ఎర్రటి రంగులో మిలమిల లాడుతూ, బహుశా జూడా రక్తం నాలోనూ పారుతుందేమో?" అని, మళ్ళీ కొద్దిక్షణాలు ఆగి, "నా పేరు ఉ.కొండయ్య. మనిద్దరం ముప్ఫయేళ్ళ క్రితం ఈ ప్రాంతా ల్లోనే తిరిగాము. బహుశా నీకు గుర్తు ఉండి ఉండదు. సిటీ మనిషి వయ్యావు. అయ్యేయస్ పరీక్షేదో రాసినట్టున్నావు. మనం మళ్ళీ ఇట్లా, జూడాస్ చెట్టు దగ్గర కలుసుకోవటం కాకతాళీయం మాత్రం కాదు."

"మైకులో ప్రకటన విన్నావు కదా, ఒక సభ కాదు. రెండు సభలు జరుగబోతున్నాయి. బహుశా కొట్లాటలు కూడా జరగవచ్చు. బహుశా ఎర్రటి జూడా పూలరంగు రక్తాలు కూడా పారవచ్చు. ఇక అడవంతా ఎర్రపూల సౌందర్యమే. నీ కుంచె పట్టనంత..."

"ఉ.కొండయ్యను. గుర్తుకొచ్చానా?" అంటూ గంభీరంగా అడుగు వేసుకుంటూ ఊరువైపుకు నడిచాడు అతను.

2

నది అంచుపైనున్న కాలిబాటన నడిచి వెళుతుంటే, రేవులో ఈత కొడుతున్న కుర్రాడు కనిపించాడు. దాదాపు నగ్నంగా ఉన్నాడు. నడుం చుట్టూ ఒట్టి మొలగుడ్డ. నీటిపై తేలాడుతూ, చేతులతో,

అటూ, ఇటూ టపటపమని కొడుతూ, ముఖమంతా నీళ్ళలో మునిగి ఉందిగాని, జుట్టు మాత్రం నీటిపైనే ఉంది. ఎర్రటి జేగురురంగు జుట్టు. సూదుల కట్టలా నిక్కబొడుచుకొని ఉంది. వాణ్ణి వెంటనే గుర్తుపట్టాను. కొండయ్య. (ఇంటి పేరు ఉమ్మేటి. బడిలో వాణ్ణి ఉ. కొండయ్య అని పిలుస్తారు.) వాణ్ణి గుర్తుపట్టగానే నాలో బుసబుస మంటూ కోపం రేగింది. పొదల్లోంచి నాలుగైదు రాళ్ళను ఏరాను. నన్ను చూడగానే వాడి కళ్ళలోనూ భయం. ఒంటరిగా దొరికాడు. ఎప్పుడూ గుంపుగా తిరిగేవాళ్ళు. ఒడ్డుపై నుండే "ఒరేయ్, ఇవాళ నువ్వు నా చేతిలో అయిపోయావురా!" అని అరుస్తూ రాళ్ళను వాడి వైపుకు విసరటం మొదలుపెట్టాను.

కొండయ్య నా శత్రువు. ఇన్నాళ్ళకు దొరికాడు. వాడు వేగంగా అవతల ఒడ్డుకు ఈదుతున్నాడు. ఆ వైపున కొండ ఉంది. కొండపైకి ఎగ బాకి పరిగెత్తాలని వాడి ప్లాన్. రాళ్ళు విసురుకోవటం, కొట్టుకో వటం మాకు కొత్తకాదు. కానీ ఎవరం ఇట్లా ఒంటరిగా దొరకం. మామూలుగా అయితే కొండయ్య దగ్గర చెంచుపిల్లల దగ్గర సంపా దించిన దబ్బ (విల్లు, బాణం) ఉంటుంది. అది ఉన్నంతసేపూ వాణ్ణి కొట్టటం, మనవల్లగాదు. గెరిల్లా యుద్ధతంత్రం వాడిది. కాళ్ళపై బాణా లతో కొట్టి, ముఖంపై దబదబా గుద్ది నిముషాల్లో మాయమవుతాడు. మా ఇద్దరి బళ్ళు వేరువేరు గాని (మేముండే బడిలో వాళ్ళ పిల్లల్ని చదివించమని వేరే బడి పెట్టు కున్నారు వాళ్ళు), వదిలిపెట్టే టైము ఒకటే. బడి సంచులనిండా రాళ్ళు రడీగా ఉంటాయి.

"సంగీతగా (సంగీతరావు నాపేరు) చచ్చేవురా!" అంటూ రాళ్ళు విసిరి, క్షణాల్లో పొదల్లో మాయమవుతాడు. ఇవాళ వాడు ఒంటరిగా, నిరాయుధంగా దొరికాడు.

వాడు నా ముఖ్యమైన శత్రువు. "వాళ్ళను నమ్మవద్దు. వాళ్ళ పొడ కూడా మన మీద పడకూడదు" అని మా ఇంట్లో రోజూ చెబు

తుంటారు. రెండు కులాల మధ్య నాలుగైదుసార్లు పెద్దపెద్ద కొట్లాటలే జరిగాయి. హత్య కేసులు, కోర్టు వాయిదాలు ఇంకా సాగుతూనే ఉన్నాయి. నాకు ఆరేళ్ళప్పుడు, ఒక అర్ధరాత్రి వేళ మా ఇళ్ళలోంచి మంటలు లేచాయి. ఒకటి, రెండు సామాన్లు నెత్తిన పెట్టుకొని పెద్దగా ఏడ్చుకుంటూ వీధుల్లోకి పరిగెత్తాము. ఇది జరిగిన వారానికి వాళ్ళ ఇళ్ళు కూడా తగలబడ్డాయి. ఊరికి ఆ చివరన వాళ్ళ ఇళ్ళు, ఈ చివరన మా ఇళ్ళు. వాళ్ళ వీధిపై నుండి కూడా వెళ్ళవద్దని మా పెద్దవాళ్ళ ఆర్డర్.

మొత్తానికి, ఇవాళ వాడు నాకు దొరికాడు. వాడు మంచి ఈత గాడు. దెబ్బకు అందకుండా, నీళ్ళలో మునుగుతూ, తేలుతూ రేవంతా ఈదుతున్నాడు. అందమైన ముఖం వాడిది. తేనెరంగు కళ్ళు. ముఖం లో ఇంకా పసితనం పోలేదు. పావుగంటసేపు వాడు నన్ను తప్పించు కుని నీళ్ళలోనే తిరుగుతున్నాడు.

ఇక లాభం లేదని నేనూ నీళ్ళలోకి దూకాను. వాడు నాకు అందకుండా పాములా దూసుకుపోతున్నాడు. సన్నటి రవ్వగాలి నీళ్ళను చిందవందర చేస్తుంది. నీళ్ళలో వాడి ఎరుపురంగు జుట్టు మెరుస్తూనే ఉంది. దగ్గరగా వెళ్ళి, వాడి చొక్కా పట్టుకుని లాగాను. వాడి కళ్ళలో భయం. పెదాలు అదురుతున్నాయి. “రేయ్! ఈరోజు నువ్వు అయి పొయ్యావురా!” అంటూ అరిచాను. వాడు నా చెయ్యి విదిలించుకొని ఒడ్డుకి పరిగెత్తాడు. పొదల్లో ఉన్న నిక్కరు, చొక్కా వేసుకున్నాడు. నేనింకా నీళ్ళలోనే ఉన్నాను. ‘ఇక వీడు రాళ్ళు విసురుతాడు’ అనుకున్నాను. గానీ, వాడు మాత్రం మౌనంగా నావైపు నడిచాడు. ఆడపిల్లల ముఖంలో వుండే మృదుత్వం ఉంది వాడి ముఖంలో. దగ్గరకు వచ్చి “చలివేయటం లేదా?” అన్నాడు. నేను ఏం మాట్లాడలేదు. ఒడ్డు పైకి ఈదుకుంటూ వచ్చాను. “నిన్నెవరురా మా రేవులో ఈతకొట్టమంది” అన్నాను గొంతులో కరకుదనంతో.

“మీ రేవా? అట్లా అని ఎక్కడన్నా రాసుందా?” అన్నాడు. వాడి ముఖంలో సన్నటి నవ్వు. “దీన్ని కనిపెట్టింది మేము. కొండల చాటున, ఇన్నాళ్ళు ఎవరూ దీన్ని చూడలేదు” అన్నాను అసహనంగా.

“కుంటల్లో నీళ్ళలా, కదలకుండా ఉంటాయి ఇక్కడ నీళ్ళు,” అన్నాడు సర్టిఫికెటు ఇస్తున్నట్టుగా. వాడు హఠాత్తుగా నావైపు తిరిగి, “చేతికి దొరికినా ఎందుకు వదిలేశావు?” అన్నాడు.

కాసేపు ఆలోచించి “కావాలనే నిన్ను వదిలేశాను. నీతో మాట్లాడాలని ఆగాను. మేమంటే ఏమిటో మీకు తెలియాలి. బుర్రలేని వెధవలు మీరు. ఆ విషయం నీకు చెప్పాలని. ‘ఐక్యరాజ్యసమితి’ అంటే తెలుసా నీకు? అలీన దేశాలంటే తెలుసా? ప్రచ్ఛన్నయుద్ధం అంటే? అరే అసలు నువ్వు సొంతంగా ‘నా పేరు కొండయ్య’ అని ఇంగ్లీషులో చెప్పగలవురా?” అన్నాను అక్కసుగా.

“లెక్కల్లో నాకు 94 తెలుసా? ఆల్జీబ్రాకు మనమంటే గాబరా?” అన్నాడు కొండయ్య ఉక్రోషంగా.

“అరేయి తెలుగు పద్యాన్ని తప్పులు లేకుండా చెప్పగలవురా? ఆకాశంబున నుండి శంభుని శిరమ్ము పద్యం చెప్పరా నాలిక మంద పోడా?” అన్నాను సవాలుగా.

“ఆ పద్యమేమిటి? నాకు జాషువా పద్యాలన్నీ కంఠతా వచ్చు. గబ్బిలం పద్యాలు గడగడా చెప్పనా?” అన్నాడు.

మెల్లిగా పొదల్ని దాటి ముందుకు నడిచాము. కొండయ్య నా శత్రువు. వాడి దగ్గర అలుసయిపోవటం నాకిష్టం లేదు. “అరేయ్! కొండ లెక్కటం వచ్చురా నీకు. ఈ ఎదురుగ్గా ఉన్న కొండను అర గంటలో ఎక్కి దిగగలను తెలుసా?” అన్నాను గర్వంగా.

“నీ గురించి మావాళ్ళు చెప్పుకుంటారు. కొండలు ఎక్కటం లో, నీ తరువాతే ఎవరైనా?” అని ఒప్పుకున్నాడు వాడు.

నా బుగ్గలు ఎరుపెక్కాయి. మేమిద్దరం శత్రువులమన్న విషయం మరిచిపొయ్యాము. "ఇదుగో ఈ ఎదురు కొండ ఎక్కి నోడురా మొనగాడంటే, మధ్యదాకా పొదలు, చిల్లచెట్లు ఉంటాయి గానీ, ఆ పైన నున్నగా, జారతా ఉంటది. ఏమాత్రం పట్టు తప్పినా పులుసులోకి కూడా దొరకం..." అన్నాను గర్వంగా.

"నేను చాలాసార్లు, సగందాకా ఎక్కి భయంతో వెనక్కు వచ్చాను." వాడు చెబుతుంటే నా సంతోషానికి హద్దు లేదు. "అసలు మీవాళ్ళు అంతేరా. దమ్ములేనోళ్ళు," అన్నాను ఏదో గుర్తుకొచ్చి నట్టుగా. కొండయ్య ఏం మాట్లాడలేదు. "నన్ను నీతోపాటు కొండపైకి తీసుకెళ్ళు. సగం నుంచే భయం నాకు. నువ్వుంటే ధైర్యంగా వస్తాను," అన్నాడు కొండవైపుకు నడుస్తూ.

"ఊబ వళ్ళు నీది. నువ్వేం ఎక్కగలవురా?" అన్నాను.

"లేదు. నేను కూడా వస్తాను" అంటూ నాతోపాటు నడిచాడు.

కొండ ఎక్కటం మొదలుపెట్టాము. సగందాకా ఇబ్బందేమీ లేదు. నేను చకచకా పరిగెత్తాను. మధ్యదాకా పచ్చిక ఉంది. ఇబ్బంది లేదు. రెండు మూడుచోట్ల వాడు జారబోతే చెయ్యి పట్టుకొని ఆపాను. పొదలు, పచ్చిక అయిపోయినాక, కోసుగా ఉండే పర్వతం మొద లైంది. నునుపుగా, త్రిభుజంలా ఉండే అంచు అది. ఎటువైపు నుంచీ పట్టు దొరకదు. మేకలు కూడా అటుపైకి ఎక్కలేవు. ఆ అంచుదాకా వచ్చినాక కొండయ్య భయపడ్డాడు. వాడి చేతులు వణకటం గమనిం చాను. ముఖం నిండా చెమట. "ఇంకా ముందుకొస్తావా? ఆగి పోతావా?" అన్నాను. నునుపుగా, ఏ ఆధారంలేని కొండ అంచు చూసి కొద్దిగా జంకాడు.

"వద్దన్నా. అస్సలు పట్టు దొరకదు. నువ్వు కూడా ఎక్కొద్దు," అన్నాడు వాడు. "పోరా సన్నాసీ," అంటూ ముందుకు కదిలాను. శిఖరం పై అక్కడక్కడా ముందుకు పొడుచుకొచ్చిన గణుసు

లున్నాయి. కాళ్ళను వాటిపై అదిమిపెట్టి, రెండు చేతుల్తో ముందుకు పాకాను. కొండయ్య నాతోపాటే పైకి వస్తున్నాడు. కాస్త దూరం పోయినాక నున్నటి గ్రానైట్‌పై అక్కడక్కడ పగుళ్ళు కనబడ్డాయి. అట్లాగే పగుళ్ళను మెట్లలాగా పట్టుకొని పైకి పాకాను. అంచుమీద కాలును బలంగా తొక్కిపెట్టి, కొండయ్య చేతిని అందుకున్నాను. అక్కడ నుండి చూస్తే సన్నటి దారపు పోగులా ఉంది నది. అడవి చీమల పుట్టలా ఉంది. గాలి బలంగా వీస్తుంది. ఇంకొక్క ఇరవై అడుగులు వెళితే కొండ చివరిభాగం వస్తుంది. ఈ భాగమంతా నున్నగా మెరుస్తుంది. పొట్టతోనే పాక్కుంటూ వెళ్ళాలి. కొండయ్య నా వెనుకనే వస్తున్నాడు. వాడి ధైర్యానికి ఆశ్చర్యపోయాను. 'శభాషో' అనుకున్నాను. ఒక్కో అడుగు ముందుకు వెళుతుంటే, భయంగానూ థ్రిల్ గానూ ఉంది. అక్కడక్కడా పగుళ్ళు కనబడ్డాయి. వాటిల్లో చేతుల్ని ఇరికించుకొని ముందుకు పాకాము. శిఖరం అంచుకు చేరి, అక్కడ కూలబడ్డాము. అక్కడ కూర్చుని చుట్టూ ఉన్న కొండల్ని, అడవిని చూస్తుంటే అవన్నీ మేము జయించిన రాజ్యాలుగా తోచాయి. పైకి చెయ్యి చాపితే మబ్బులు అందుతున్నాయి. శిరస్సుపై మబ్బుల కిరీటం పెట్టుకొన్న ఇద్దరు యువరాజుల్లా మిలమిలలాడాము. నా శత్రువూ, నేను కలిసి సాధించిన విజయం ఇది. ఎందుకో వాణ్ణి శత్రువు అనుకోవాలనిపించ లేదు. మా ఇష్టాలు, ఆనందాలు, ఒక్కలానే ఉ న్నాయి. తెలియని స్నేహ భావం ఏదో మమ్మల్ని కమ్ముకుంది. "నల్లమల కొండల్లోనే ఎత్తయిన కొండ ఇది. ఎవ్వరూ, ఇంత ఎత్తుకు ఎక్కలేదు. ఈ కొండకు మనమే టెన్సింగ్ నార్కే, ఎడ్మండ్ హిల్లరీలం," అన్నాడు కొండయ్య గర్వంగా. ఇద్దరం చాలాసేపు కబుర్లు చెప్పు కొన్నాము. అద్భుతమైన విహారం అది. సరస్సులు, నదులు, అడవులు, మధురమైన ఫలాలు, చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలు, అట్లా మాట్లాడుకుంటూనే ఉన్నాము. ఆ కబుర్లలో మాదైన ఒక గతాన్ని

గుర్తుపట్టాము. మా దుఃఖాలు, పోరాటాలు, మా పూర్వీకుల అవమానాలు, కన్నీళ్ళు అన్నీ గుర్తు చేసుకున్నాము. మా ఇద్దరి రక్తాల్లో ప్రవహించే చరిత్ర ఒక్కటే అని తేల్చుకున్నాము. దగ్గరగా చూస్తే మా ఇద్దరిలో ఎన్నో పోలికలు. ముక్కుతీరు, లావాటి పెదాలు, మాటలు ఉచ్చారణ. ఇవన్నీ అర్థమవుతుంటే ఎంతో ఆశ్చర్యం. కబుర్ల మధ్యలో వాడి భుజంపై చెయ్యివేసి. అద్భుతంగా ఉందా స్పర్శ. అట్లాగే కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కొండ దిగటం మొదలుపెట్టాము.

కొండ దిగి, చిట్టడవిని దాటి, ఇద్దరం ఊరువైపు నడిచాము. మేకలు కాసే కుర్రవాళ్ళు ఇద్దరు మావైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు. ఊళ్ళోకి వచ్చినాక, వాళ్ళ వీధిలో కట్టెలు కొట్టుకుంటున్న ముసలి వాడు ఒకడు మమ్మల్ని చూసి ముఖం చిట్లించాడు. కొండయ్యలో క్రమంగా బెరుకు మొదలైంది. "మనం దూరం దూరంగా నడుద్దాం," అన్నాడు. నేనేం మాట్లాడలేదు. గబగబా అడుగులు వేసి, నాకు దూరంగా జరిగాడు కొండయ్య. నేనదేమీ పట్టించుకోకుండా వాడి పక్కనే నడవటం మొదలు పెట్టాను. వాడు క్రమంగా దూరం జరుగు తున్నాడు. హఠాత్తుగా కిందకు వంగి, నేలపై రాయి తీసి, "బుర్ర పగులుద్ది!" అని అరిచాడు. అని రాయిని నావైపు విసిరాడు. నేను ముందుకు వంగి, దాన్ని తప్పించుకొన్నాను. ఒక నిముషం ఆగి, నేను కూడా ఒక రాయిని చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

3

ఉ.కొండయ్య వెళ్ళిపోయి చాలాసేపైంది. గాలి బలంగా వీస్తుంది. ఎండిన ఆకులన్నీ గలగల శబ్దం చేస్తున్నాయి. దూరంగా నీళ్ళు ప్రవ హిస్తున్న చప్పుడు.

ఉ.కొండయ్యతోటి నా చిన్నప్పటి జ్ఞాపకం, కొద్ది నిముషాల క్రితమే జరిగినట్లుగా ఉంది. నా ప్యాంటు రెండు జేబులు బరువుగా కంకర రాళ్ళతో నిండినట్లుగా అనిపించసాగింది. కొండ వైపు చూశాను.

ఇప్పుడు నేను, ఉ.కొండయ్య కలిసి మళ్ళీ ఆ కొండను ఎక్కగలమా? అని ఆలోచించాను.

అడవి అవతల ఊళ్ళో గొడవ గొడవగా ఉంది. బహుశా ఉ. కొండయ్య చెప్పినట్లు రెండు సభలు మొదలయి ఉంటాయి.

ఆదివారం వార్త
తెలుగునాడి, మార్చి 2005